

อุบัติเหตุ

ธัญญรัตน์ ประสิทธิ์แสงอารีย์

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๑๑

พระราชสุทธินายกมงคล (หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R11010

ข้าพเจ้าได้รู้จักหลวงพ่อและวัดอัมพวันจากคุณแม่ของข้าพเจ้าเอง โดยคุณแม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับหลวงพ่อและวัดนี้จากโทรทัศน์และจากน้องสาวของท่าน ปกติท่านเป็นคนที่สนใจทางด้านธรรมะอยู่แล้ว จึงตัดสินใจมาปฏิบัติกรรมฐานพร้อมกับน้องสาว ในวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นครั้งแรก เป็นเวลา ๓ วัน ช่วงนั้นตรงกับวันครบรอบวันเกิดของหลวงพ่อดี ท่านจึงได้รับแจกหนังสือ “กฎแห่งกรรมเล่ม ๙” มาอ่าน หลังจากท่านอ่านแล้วก็เกิดความศรัทธาในตัวหลวงพ่อก่อนขึ้น ๆ ท่านจึงไปปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ เดือน และหลังจากกลับมาจากกรรมฐานให้คนในครอบครัวฟัง ข้าพเจ้าจึงเริ่มเกิดความสนใจที่จะมาปฏิบัติบ้าง จนกระทั่งวันที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าก็ได้มาปฏิบัติกรรมฐานตั้งใจ โดยมาพร้อมกับคุณแม่และคุณน้าเป็นเวลา ๗ วัน และข้าพเจ้าบอกกับตัวเองว่า ข้าพเจ้าจะตั้งใจปฏิบัติอย่างดี จะอดทนต่อความเจ็บปวด ต่อเวทนา เพราะทราบจากคุณแม่ว่าเป็นอย่างไร และข้าพเจ้าคิดว่าสามารถปฏิบัติได้ หลังจากนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ถ้ามีเวลาข้าพเจ้าจะมาปฏิบัติกรรมฐานอีกแน่นอน โดยที่ก่อนข้าพเจ้าจะมาปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้สวดมนต์บท “พาหุง มหาภาซ” ก่อนนอนทุกคืน และปฏิบัติเช่นนี้จนถึงปัจจุบัน ครอบครัวของข้าพเจ้าก็เช่นกัน จะสวดมนต์และปฏิบัติกรรมฐานมาแล้วทุกคน เช่นพี่ชายของข้าพเจ้าก็อุปสมบทที่วัดนี้ และน้องชายข้าพเจ้าก็บรรพชาในโครงการสามเณรใจเพชร รุ่น ๒ ที่วัดนี้เช่นกัน เหล่านี้เป็นผลมาจากความศรัทธาในตัวหลวงพ่อ และวัดอัมพวันทั้งสิ้น

ในวันเกิดเหตุ เป็นวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๙ ตอนเช้าข้าพเจ้าตั้งใจจะใส่บาตรในโอกาสครบรอบวันเกิด อายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๑๔ สิงหาคม แต่ข้าพเจ้าไม่ว่างในวันนั้น จึงใส่บาตรก่อน ข้าพเจ้าต้องไปใส่บาตรที่วัดใกล้บ้าน เพราะพระไม่ออกมณฑาต หลังจากใส่บาตรแล้ว ข้าพเจ้าก็ออกไปกับเพื่อน ๆ เพื่อไปบ้านเพื่อนอีกคนหนึ่ง โดยที่เพื่อนของข้าพเจ้าเป็นคนขับรถพาพวกเราไปตามถนนปิ่นเกล้า – บางบัวทอง และเมื่อใกล้จะถึงบ้านเพื่อนคนนั้น ก็เกิดเหตุไม่คาดฝัน รถคันหน้าได้เปลี่ยนเลนอย่างกะทันหัน และแซงเข้าเลนหน้ารถยนต์ที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ รถที่ข้าพเจ้านั่งซึ่งก็ขับมาด้วยความเร็วพอสมควร จึงต้องเบรคกะทันหัน แต่เบรคไม่ทัน จึงชนรถคันหน้าอย่างแรง ข้าพเจ้ามาทราบภายหลังว่า ชนพร้อม

กันเป็นทอด ๆ ถึง ๕ คับ มันเป็นเวลาที่เราเร็วมาก ข้าพเจ้าไม่ทันได้ตั้งตัว คาดว่าหน้าของข้าพเจ้าคงพุ่งไปโดนกระจกหน้ารถอย่างแรง เพราะข้าพเจ้านั่งข้างคนขับด้วย รู้ตัวอีกทีก็เหมือนมีเลือดไหลออกจากหน้ามาก ๆ และตาที่ไม่สามารถมองเห็น เท่าที่รู้สึกตัว เพื่อนที่ไปด้วยกันซึ่งไม่เป็นอะไรมาก นำข้าพเจ้าส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด คือ ร.พ.รัตนวิเศษ โดยที่ข้าพเจ้ายังรู้สึกตัว ตลอดเวลาข้าพเจ้านึกถึงหลวงพ่อดี ๆ กับสวดมนต์ไปด้วย จนกระทั่งเข้าผ่าตัด หลังผ่าตัดเสร็จ คืนนั้นคุณแม่และพี่สาวคนโตมาอยู่เฝ้าข้าพเจ้า เมื่อออกจากห้องผ่าตัดไม่นาน ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกจะอาเจียน และอาเจียนออกมามาก ซึ่งมารู้จากคุณแม่ภายหลังว่า อาเจียนออกมาเป็นเลือด เป็นลิ่ม ๆ ทีเดียว ข้าพเจ้าถูกปิดหน้าอยู่ เพราะแผลใหญ่อยู่ที่หน้า คุณแม่เห็นข้าพเจ้าอาเจียนก็ตกใจ หมอบอกว่าแผลที่หัวตาของข้าพเจ้าเป็นแผลใหญ่ ทำให้เลือดไหลลงกระเพาะอาหาร ซึ่งเมื่อเลือดไหลออกมาจากบาดแผล ทำให้เลือดส่วนหนึ่งไหลลงหลอดลมสู่กระเพาะอาหาร แล้วไปรวมกับน้ำย่อย จึงทำให้อาเจียนออกมาเป็นลิ่มเลือด คุณแม่ไม่สบายใจมาก จึงโทรศัพท์ไปหาคุณพี่เสนอ เพื่อให้ช่วยบอกหลวงพ่อกับข้าพเจ้าด้วย และในคืนนั้นเอง ก่อนที่ข้าพเจ้าจะหลับ กำลังเคลิ้ม ๆ ในความคิดข้าพเจ้าก็ได้เห็นหลวงพ่อดีมา และบอกกับข้าพเจ้าว่า “อาตมาจะช่วยเอง” รุ่งเช้าวันที่ ๑๓ สิงหาคม คุณแม่มาถามว่า รู้สึกดีขึ้นไหม ข้าพเจ้าตอบไปว่าดีขึ้น และไม่เจ็บแผล เย็นวันนั้นข้าพเจ้าได้บอกคุณแม่ว่า ข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อดีมาช่วย ซึ่งระหว่างที่พักรักษาตัว ข้าพเจ้าไม่รู้สึกเจ็บแผลที่ใบหน้าเลยแม้แต่นิดเดียว ข้าพเจ้าคิดว่าขนาดหน้าข้าพเจ้าถูกมีดบาด ข้าพเจ้ายังเจ็บ แต่แปลกที่คราวนี้ข้าพเจ้ากลับไม่รู้สึกเจ็บเลย เหตุการณ์นี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลวงพ่อดีมาช่วยข้าพเจ้าจริง ๆ หลังจากนั้น อาการของข้าพเจ้าก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ จนหมดและพยาบาลออกปากชมว่า อาการของข้าพเจ้าดีกว่ารายอื่น ๆ ข้าพเจ้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ หมอจึงอนุญาตให้กลับบ้านได้ และพักรักษาตัวต่อที่บ้าน ๑ สัปดาห์ จึงสามารถไปโรงเรียนได้ตามปกติ โดยที่แผลที่ใบหน้าเป็นเพียงรอยแผลเป็นเท่านั้น และไม่รู้สึกเจ็บเลย

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าได้มาที่วัดอัมพวัน เพื่อมากราบขอบพระคุณหลวงพ่อดี โดยนำดอกไม้ธูปเทียนมากราบ ด้วยความสำนึกในบุญคุณของหลวงพ่อดีที่มีแก่ข้าพเจ้าด้วยความเมตตา ข้าพเจ้าได้นำประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเอง มาเล่าให้ฟัง เพราะข้าพเจ้าเคยมาปฏิบัติกรรมฐาน และแม่เมตตาให้แก่เจ้ากรรมนายเวรเสมอ เหตุการณ์ร้ายแรงครั้งนี้จึงบรรเทาลง ซึ่งในกรณีของข้าพเจ้า หมอบอกว่า กระจกอาจทิ่มตาทำให้ตาบอด แต่ตาของข้าพเจ้ากลับมองเห็นได้ตามปกติ ซึ่งเหตุการณ์นี้เป็นผลจากการที่

ข้าพเจ้าได้มาปฏิบัติกรรมฐานอย่างตั้งใจ และอันสงส์จากการปฏิบัติกรรมฐาน ทำให้
ข้าพเจ้ารอดพ้นจากเหตุการณ์ร้ายแรงได้อย่างปาฏิหาริย์